

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Żukowski (del.)

Protokolant: starszy protokolant Marzena Stępkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r. w Krakowie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz powódki B. K. kwotę 16.670 zł. 44 gr. (słownie: szesnaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt złotych czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. koszty postępowania wzajemnie pomiędzy stronami znosi.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 maja 2009 r. powódka B. K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w K. kwoty 190.000 zł. z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Na uzasadnienie wskazała, że w dniu 28 maja 2003 r. miał miejsce pożar (...) Handlowego (...) w którym powódka posiadała stoisko. (...) stanowił współwłasność dwóch firm: pozwanej (...) S.A. oraz (...) S.A. Wskutek pożaru uległo całkowitemu zniszczeniu mienie powódki znajdujące się na stoisku. Spowodowany podpaleniem pożar rozpoczął się w części pawilonu przynależnej do firmy (...) S.A. Decydujący wpływ na jego wystąpienie i przebieg miało postępowanie osób z kierownictwa firmy (...) S.A. W sprawie przedmiotowego pożaru toczy się postępowanie karne, w którym oskarżonym jest osoba pełniąca w dacie pożaru funkcję kierownika administracyjnego obiektu ze strony (...) S.A. Zgromadzony w tej sprawie materiał nie pozostawia wątpliwości co do tego, że odpowiedzialność za zdarzenie ponosi pozwana (...) S.A. Osoby zatrudnione u pozwanej postępowaly lekkomyślnie, bez troski i bez wyobraźni. O zaistnieniu pożaru i jego rozmiarze zadecydował brak monitoringu i ochrony ogólnej w części budynku zajętej przez pozwaną, co ułatwiło sprawcy wtargnięcie na teren budynku. Nadto urządzenia alarmowe przeciwpożarowe i antywłamaniowe okazały się niesprawne lub wyłączone. Instalacja tryskaczowej była w złym stanie. Brak było nadto skutecznych procedur przy zamykaniu obiektu po stronie pozwanej (...) S.A. Informacja o pożarze pochodziła od osoby przypadkowej. Konserwator urządzeń tryskaczowych K. K. został przedwcześnie zwolniony i przepompownie pozostawiono bez nadzoru.

Strona pozwana będąc współwłaścicielem obiektu była zobowiązana do dbałości o bezpieczeństwo pożarowe w swojej części pawilonu, tym bardziej, że skutki pożaru w sposób oczywisty dotyczyły też drugiej części budynku, w której

znajdowało się stanowisko handlowe powódki. W konsekwencji zachodzi związek przyczynowy między błędami i zaniedbaniami strony pozwanej a szybkim i całkowitym spalaniem pawilonu.

Na szkodę poniesioną przez powódkę składa się utracone przez nią na skutek pożaru mienie i utracone korzyści.

W złożonej w dniu 24 sierpnia 2009 r. odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Spółka Akcyjna w K. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu zarzuciła, że bezpośrednią przyczyną pożaru było podpalenie w trzech różnych miejscach. Oświadczyła, że wypełniła ustawowe obowiązki właściciela nieruchomości. Budynek i jego zabezpieczenia przeciwpożarowe były zgodne z przeciwpożarowymi wymaganiami techniczno-budowlanymi, instalacyjnymi i technologicznymi oraz został wyposażony w wymagane urządzenia przeciwpożarowe i gaśnice, urządzenia były konserwowane oraz przeprowadzane były wymagane kontrole. System antywłamaniowy włączył się o godz. 6.48. System przeciwpożarowy przekazał informację o pożarze o godz. 6.51, a więc niecałe trzy minuty po zasygnalizowaniu włamania. Pozwana zarzuciła, że posiadanie systemu samogaszącego nie było wymagane w świetle obowiązujących przepisów prawnych. Niesprawność tej instalacji w dacie pożaru nie może zatem zostać oceniona jako bezprawne zaniechanie i w konsekwencji nie może być oceniana w kategoriach czynu niedozwolonego.

Pozwana wskazała, że w sprawie karnej zapadł wyrok uniewinniający M. C. (1). Zarzuciła, że powódka korzystała z powierzchni handlowej w pawilonie (...) na podstawie umowy najmu zawartej ze spółką (...) S.A. W myśl tej umowy działalność gospodarczą powódka prowadziła na własne ryzyko i odpowiedzialność, a powódka przyczyniła się do powstania szkody, gdyż nie zawarła umowy ubezpieczenia. Pozwana zarzuciła, że powódka nie wykazała szkody ani jej wysokości.

Na rozprawie w dniu 13 listopada 2009 r. (k. 321/2) powódka sprecyzowała, że przedmiotem żądania pozwu jest jedynie odszkodowanie, a nie zadośćuczynienie.

Pismem z dnia 29 stycznia 2015 r. (k. 1445) powódka rozszerzyła żądanie pozwu o kwotę 180000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2015 r.

Na uzasadnienie tego żądania podała, że gdyby doszło do szybkiego zasądzenia wnioskowanej kwoty to powódka miałaby szansę na odbudowanie firmy, jednakże na koniec 2012 r. powódka zmuszona była zakończyć działalność gospodarczą. Wraz z upływem czasu utracone korzyści ulegały znacznemu powiększeniu a permanentny stres i napięcie nerwowe związane z procesem sądowym doprowadziło do radykalnego pogorszenia zdrowia powódki i jej męża.

Na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r. pełnomocnik powódki sprecyzował, że w ramach żądania kwoty 180000 zł. powódka domaga się kwoty 150.000 zł. jako odszkodowania a 30.000 zł. to zadośćuczynienie za utratę zdrowia.

Na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r. strona pozwana wniosła o oddalenie również rozszerzonego powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dwukondygnacyjny budynek (...) położony w K. przy ul. (...) oddano do użytku w latach 80' XX wieku. W budynku aż do pożaru w dniu 28 maja 2003 r. prowadzono działalność handlowo – usługową. Od lat 90' XX wieku nieruchomość była przedmiotem prawa użytkowania wieczystego w udziałach po (...)części dwóch spółek: (...) S.A. w (...) S.A. w K.. Umową z dnia 10 maja 1993 r. współużytkownicy wieczystości określili sposób korzystania z budynku w ten sposób, że od dnia 1 lipca 1993 r. rozdzielono powierzchnia handlowa, magazynowa i socjalno – administracyjna budynku.

Umową z dnia 7 października 2002 r. (...) S.A. oddała w najem B. K. powierzchnię handlową 14,60m² w nieruchomości przy ul. (...) w (...). Umowę zawarto na czas nieoznaczony poczynając od dnia 7 października 2002 r.

Umowa mogła zostać rozwiązana przez każdą ze stron za jednomiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego.

Dowód: - zeznania świadka D. B., k. 680

- odpis porozumienia, k. 88-90

- odpis umowy, k. 51-54

W połowie lat 80' XX wieku budynek wyposażono w instalację samogaszącą (tryskaczową). Instalacja zasilana była przez pompę i hydrofor. System miał być regulowany przez sprężarkę.

Zgodnie z § 7 umowy z dnia 10 maja 1993 r. każda spółka ponosiła odpowiedzialność za stan techniczny urządzeń będących wyposażeniem przejętych powierzchni oraz utrzymanie porządku na swoim terenie. Za pomieszczenie przepompowni, w której znajdowały się pompy i inne elementy układu samogaszącego odpowiedzialność ponosiła spółka (...) S.A. W wykonaniu porozumienia stron, instalacja wodociągowa doprowadzająca wodę do zbiornika przeciwpożarowego została oddzielona od instalacji doprowadzającej wodę do pomieszczeń zajmowanych przez (...) S.A.

Dowód: - zeznania świadka D. B., k. 680-684

- odpis porozumienia, k. 88-90

- aneks do protokołu odbioru k. 698-702

(...) S.A. wyposażyła część budynku przez siebie zajmowaną w system alarmowy sygnalizujący pożar(...). Instalacja podłączona była w systemie monitoringu z bazą K. Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w K. poprzez bazę (...) Sygnał w systemie był przesyłany ze strefy chronionej bez identyfikacji konkretnej czujki. (...) S.A. posiadała też instalację antywłamaniową połączoną również z (...)

Konserwację systemów alarmowych (...) S.A. powierzyła (...) sp. z o.o. w K. oraz (...) Centrum Ochrony (...) sp. o.o. w K. System alarmowy przeciwłamaniowy jak i przeciwpożarowy były na bieżąco konserwowane.

Dowód: - odpis umowy, k. 147

- odpis umowy, k. 148-150

- lista pracowników, k. 151

- odpis umowy, k. 152-153

- odpis załącznika do umowy, k. 154

- odpis umowy, k. 160-168

- przesłuchanie świadka F. P., k. 535

- przesłuchanie świadka J. B., k. 605

- przesłuchanie świadka W. P. (1), k. 677

- przesłuchanie świadka D. B., k. 680-684

(...) S.A. wyposażyła zajmowaną część budynku w system alarmowy przeciwpożarowy typu (...), który pozwalał zidentyfikować konkretną czujkę z której pochodził sygnał o pożarze. System nie był podłączony z bazą K. Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w K.. W listopadzie 2002 r. i w styczniu 2003 r. (...) S.A. zleciła wykonanie systemu

monitoringu – kamer telewizji przemysłowej po swojej części obiektu. Obraz z kamer przekazywany był do dyspozytorni, gdzie pełnił służbę pracownik firmy (...). Obraz był też nagrywany.

Dowód: - przesłuchanie świadka M. C. (2), k. 534

Na obu kondygnacjach w budynku (...) składowano materiały łatwopalne takie jak lakiery, rozpuszczalniki, alkohol, tworzywa sztuczne, kosmetyki.

W części zajmowanej przez spółkę (...) dokonywano okresowych kontroli w celu zapewnienie bezpieczeństwa z zakresu:

- ochrony przeciwpożarowej,
- instalacji odgromieniowej,
- instalacji elektrycznej, w tym stanu izolacji obwodów instalacji elektrycznej,
- skuteczności ochrony przeciwporażeniowej instalacji i urządzeń elektrycznych,
- szczelności izotopowych źródeł zamkniętych.

Dowód: - odpis protokołu, k. 173

- informacja, k. 174
- odpis protokołu, k. 175
- pomiary instalacji elektrycznej, k. 176-178
- odpis protokołu, k. 179-194
- odpis protokołu, k. 195-210
- odpis protokołu, k. 211-214
- odpis umowy, k. 215
- przesłuchanie świadka M. C. (1), k. 425;
- przesłuchanie świadka J. M., k. 533,
- przesłuchanie świadka G. D., k. 535
- przesłuchanie świadka M. Z., k. 535

Kierownikiem DH (...) był ze strony (...) S.A. M. C. (1), do którego obowiązków należało między innymi otwieranie i zamykanie budynku, bieżąca kontrola przestrzegania przepisów przeciwpożarowych, kierowanie działalnością handlową prowadzoną przez spółkę (...) na stoisku meblowym z czym wiązał się udział w zamykaniu i otwieraniu DH (...), zabezpieczenie powierzonego sobie i pracownikom mienia przed uszkodzeniem, kradzieżą i pożarem.

Dowód: - zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności M. C. (1), k. 58,

- zeznania świadka M. C. (1), k. 425

Obowiązki w zakresie konserwacji i kontroli stanu technicznego urządzeń znajdujących się w pompowni wody tryskaczowej oraz elementów tej instalacji znajdujących się po stronie (...) S.A. wykonywał na podstawie umów

zlecenia K. K. (2). W dniu 31 marca 2003 r. (...) S.A. rozwiązała umowę z K. K. (2). Poczynając od dnia 1 kwietnia 2003 r. (...) S.A. nie powierzyła nowej osobie obowiązków wcześniej wykonywanych przez K. K. (2).

Dowód: - odpis umowy, k. 63-64

- odpis porozumienia, k. 65

- odpisy umów, k. 217- 221

- odpis rachunku, k. 222,

- przesłuchanie świadka K. K. (2), k. 427

- przesłuchanie świadka D. B., k. 680-684

Klucze do obiektu w części zajmowanej przez (...) S.A. posiadało zawsze dwóch pracowników, z których każdy miał część kluczy potrzebnych do zamknięcia – otwarcia pawilonu. Po otwarciu pawilonu klucze deponowane były w sejfie. Po południu klucze wydawane były pracownikom zatrudnionym na drugą zmianę na stoisku meblowym prowadzonym przez (...) S.A. Do ich obowiązków których należało zamknięcie obiektu po jego wcześniejszym sprawdzeniu i uruchomieniu alarmów. Klucze zabierane były do domu przez pracowników, którzy następnego dnia idąc na ranną zmianę otwierali budynek. Drugi komplet kluczy posiadał M. C. (1). Trzeci komplet kluczy znajdował się w siedzibie spółki (...) przy ul. (...) w K.. Kody uruchamiające systemy alarmowe znali wszyscy pracownicy (...) S.A. w liczbie sześciu osób.

Dowód: - przesłuchanie świadka M. C. (1), k. 425

- przesłuchanie S. C., k. 608

- przesłuchanie świadka R. G., k. 608

- przesłuchanie świadka W. S., k. 609,

- przesłuchanie świadka R. M., k. 610

W dniu 27 maja 2003 r. pracownicy spółki (...) i R. M. po sprawdzeniu pomieszczeń, przejściu całej hali, zamknęli część pawilonu zajmowaną i zarządzaną przez (...) S.A. Przed zamknięciem obiektu włączyli alarm przeciwpożarowy i antywłamaniowy i zamknąwszy wszystkie drzwi udali się do domu, każdy z kompletem części kluczy. Kluczy nie pozostawili na portierni, bowiem ta znajdowała się w dyspozycji (...) S.A. W pomieszczeniu portierni obecny był pracownik firmy (...), z którą umowę podpisała (...) S.A.

Dowód: - przesłuchanie świadka M. C. (1), k. 425

- przesłuchanie świadka W. S., k. 609

- przesłuchanie świadka R. M., k. 610

W dniu 28 maja 2003 r. w godzinach rannych nieustalony sprawca, przedostał się do części budynku zajmowanej przez (...) S.A., następnie rozlał nieustalony płyn łatwopalny wywołując trzy ogniska pożaru, który szybko objął dużą powierzchnię. Wzniesienie pożaru nastąpiło znacznie przed godziną 5:40.

Dowód: - przesłuchanie świadka J. K., k. 610-611

- protokół oględzin kaset monitoringu, k.61-62

Instalacje alarmowe zainstalowane w budynku przez (...) S.A. okazały się niesprawne. Reakcja alarmu antywłamaniowego systemu zainstalowanego przez (...) S.A. w zakresie jedynie czujek na wysoką temperaturę miała miejsce dopiero o 6:48.

Dowód: - przesłuchanie świadka A. Ł. (1), k. 606

- przesłuchanie świadka F. P., k. 535
- przesłuchanie świadka J. K., k. 610/2-611
- wydruk centrali antywłamaniowej, k. 157,158
- wydruk centrali p-poż. (...) k. 170,171
- opinia (...) identyfikacja centralek, k. 459-460
- protokół oględzin kaset monitoringu, k.61,62
- notatka służbowa, k. 504

Alarm przeciwpożarowy zainstalowany w budynku przez (...) S.A. w ogóle nie zadziałał.

Dowód: - wydruk z centrali (...), k. 169 i 171

- przesłuchanie świadka W. P. (1), k. 677-680

W chwili powstania pożaru nie zadziałała instalacja tryskaczowa. W instalacji tryskaczowej w ogóle nie było wody. Gdyby instalacja ta zadziałała, to z prawdopodobieństwem wynoszącym 99% ugasiłaby zaistniały pożar. Dwa zawory na rurociągu będącym główną magistralą zasilającą sieć tryskaczową w DH (...) były zakręcone. Inne zawory były odkręcone, z tym że widoczne były ślady świeżego odkręcania.

Dowód: - przesłuchanie świadka P. I., k. 534

- raport z oględzin stanu technicznego pompowni, k. 355-356
- przesłuchanie świadka A. Ł. (2), k. 450
- przesłuchanie świadka J. S., k. 451
- przesłuchanie świadka L. Ś., k. 451

Tuż przed godziną 7:00 pod budynek DH (...) przybyły pierwsze jednostki Straży Pożarnej. Rozmiar pożaru był już tak rozległy, że w krótkim okresie po przyjeździe Straży Pożarnej zawaleniu uległ dach obiektu. Podjęto próbę wejścia do budynku co okazało się niemożliwe ze względu na znajdujący się wewnątrz gęsty dym. Pożar był tak rozprzestrzeniony, że nie udało się już nic zrobić. Działania straży pożarnej ograniczyły się do podawania wody na palący się obiekt, a później na ratowaniu mienia z części budynku znajdującego się w przyziemiu. Po zużyciu wody przez pierwsze jednostki straży pożarnej strażacy zostali zmuszeni do uzupełniania jej. W tym celu poszukano znajdujących się w pobliżu hydrantów oraz dowożono wodę cysternami. Po godz.7.00 na miejsce przyjechali pracownicy Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji, którzy udzielili pomocy przy poszukiwaniu hydrantów. Do gaszenia pożaru użyto też wody znajdującej się w zbiorniku przeciwpożarowym wchodzącym w skład instalacji samogaszącej DH (...).

Dowód: - protokół, k. 498

- raport, k. 499

- przesłuchanie świadka A. Ł. (2), k. 450

- przesłuchanie świadka B. C., k. 533

- przesłuchanie świadka J. U., k. 533

- przesłuchanie świadka K. P., k. 533

Budynek nie został uratowany.

Dowód: - zaświadczenie, k. 100

Stan instalacji antywłamaniowych i przeciwpożarowych utrzymywanych przez (...) S.A. oznaczał brak staranności w zabezpieczeniu obiektu według istniejącej Polskiej Normy PN-E-08350 Systemu sygnalizacji pożarowej, projektowanie, zakładanie, odbiór, eksploatacja i konserwacja instalacji. Stworzono tym samym dogodne warunki do przygotowania i podpalenia przez sprawę, zainicjowana i powstania pożaru z dnia 28 maja 2003 r.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu instalacji wczesnego ostrzegania pożarowego, automatycznych i stałych instalacji gaśniczych, systemów włamania, napadu i kontroli dostępu oraz telewizji dozorowej, k. 1098-1103, k. 1175-1181, wyjaśnienia na rozprawie, k. 1236

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2010 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie, sygn. akt II K 1287/09/K, uniewinnił oskarżonego M. C. (1) od zarzucanego mu czynu, oskarżonego o to, że od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 28 maja 2004 r. w K. będąc kierownikiem administracyjnym pawilonu DH (...) w części przynależnej (...) Spółce Akcyjnej (...), będąc zobowiązanym na podstawie umowy o pracę (zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności) z dnia 1 sierpnia 2002 r. do administrowania obiektem i przestrzegania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy i przepisów przeciwpożarowych nie dopełnił obowiązku poprzez dopuszczenie do zaniedbania w prawidłowym funkcjonowaniu instalacji przeciwpożarowej, w tym nie zadziałania instalacji tryskaczowej, powodując w ten sposób nieumyślne zdarzenie w postaci rozprzestrzenienia się pożaru i spalenia obiektu w całości w dniu 28 maja 2003 r., tj. o przestępstwo z art. 163 § 2 k.k. Apelację od tego wyroku oddalono wyrokiem z dnia 25 maja 2010 r., zaś kasację od tego wyroku Sąd Najwyższy oddalił postanowieniem z dnia 15 lutego 2011 r. jako oczywiście bezzasadną.

Dowód: - akta sprawy karnej o sygn. II K 1287/09/K

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2004 r. Prokuratura Rejonowa Kraków Krowodrza umorzyła śledztwo w sprawie sprowadzenia w dniu 28 maja 2003 r. w (...) poprzez podpalenie DH (...) zdarzenia w postaci pożaru zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach tj. o przestępstwo z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Dowód: - odpis postanowienia k. 144-146

Powódka poza stoiskiem sprzedaży detalicznej w DH (...) prowadziła również hurtownię przy ul. (...). Hurtownia przed pożarem dobrze funkcjonowała, miała kontrahentów na(...) i na wschodzie i co tydzień rozwożono towar. Po pożarze odbiorców w hurtowni raczej nie ubyło.

Dowód: - przesłuchanie świadka Ł. S., k. 1067-1068

W chwili pożaru na stosiku w DH (...) znajdowały się okucia budowlane to jest zawiasy, zamki, kłódki, akcesoria meblowe, kątowniki typu okuć budowlanych. Na stoisku były meble to jest: osiem lub dziewięć regałów z dostawkami, lada sprzedaży, trzy witryny, komputer, drukarka fiskalna, tablice ekspozycyjne. Towar był na półkach, na przeszklonych witrynach i na tablicach ekspozycyjnych. Drobne wyposażenie było w koszykach plastikowych. Stoisko było zadbane i wszystko było w dobrym stanie.

Część wyposażenia w postaci dwóch nadpalonych regałów udało się odzyskać, udało się też odzyskać część akcesoriów ale trzeba było je przesortować bo zniszczyły je zacieki. Przez kilka tygodni w hurtowni w wolnych chwilach pracownicy powódki czyścili te rzeczy. Większość towaru uratowanego nie nadawała się do sprzedaży bo zniszczyły go zacieki.

Dowód: - przesłuchanie świadka Ł. S., k. 1067-1068

- fotografie, k. 98, 296-297

W przeciągu dwóch – trzech miesięcy od pożaru powódka zorganizowała nowy sklep, o wielkości porównywalnej do spalonego na parterze w bloku mieszkalnym przy ul. (...). Sprzedaż w tym sklepie była dużo gorsza niż w spalonym. Nowy sklep funkcjonował pół roku może trochę dłużej. Następnie sklep przeniesiono do (...) handlowego (...) ale tam sprzedaż była taka sama a może jeszcze gorsza.

Dowód: - przesłuchanie świadka Ł. S., k. 1067-1068

- odpis umowy, k. 102-104

- odpis umowy, k. 106-108

- faktury, k. 29-48

Strata wynikająca ze zniszczenia wyposażenia stoiska powódki usytuowanego w DH (...) wynosiła według cen z chwili powstania szkody 8943,98 zł. a według cen aktualnych kwotę 11882,40 zł.

Różnica w miesięcznych dochodach powódki pomiędzy okresem sprzed pożaru z dnia 29 maja 2003 r. a okresem po tym pożarze wynosiła według cen za 2003 r. 3604 zł., a według cen aktualnych na chwilę orzekania: 4788,04 zł.

Dowód: - opinia biegłego rewidenta, k. 1337-1369

- faktury, k. 29-48

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych, które zgodnie z art. 244 k.p.c. korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą tego co zostało w nich urzędowo poświadczony, żadna ze stron postępowania nie obaliła tych domniemań ani nawet nie zgłosiła żadnych zarzutów.

Oparto się również na dowodach z dokumentów prywatnych, które nie były kwestionowane co do ich prawdziwości i stanowiły dowód na okoliczność treści oświadczeń woli w nich zawartych.

Ustalając przebieg zdarzeń w dniu 28 maja 2003 r. oparł się sąd na nie popadających we wzajemne sprzeczności zeznaniach świadków F. P., J. B., W. P. (1), M. C. (1), J. M., G. D., M. Z., S. C., R. G., W. S., R. M., J. K., A. Ł. (1), P. I., J. S., A. Ł. (2), L. Ś., B. C., J. U., K. P.. Zeznania te, w powiązaniu z wiarygodnym materiałem dowodowym w postaci protokołu oględzin kaset z monitoringu, wydruków z centralek, raportu z oględzin stanu technicznego pompowni, protokołów, zaświadczeń i notatki urzędowej, pozwalały na ustalenie w zakresie potrzebnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przebiegu pożaru i stanu zabezpieczeń stosowanych przez stronę pozwaną. Ustalone w ten sposób okoliczności pozwalały na samodzielne dokonanie przez sąd ocen co do stanu instalacji zabezpieczających zastosowanych przez stronę pozwaną i wpływu ich stanu na powstanie i zakres skutków pożaru z dnia 28 maja 2003 r. Jedynie zaś pomocniczo oparł się sąd na opinii biegłego z zakresu instalacji wczesnego ostrzegania pożarowego, automatycznych i stałych instalacji gaśniczych, systemów włamania, napadu i kontroli dostępu oraz telewizji dozorowej, którą ocenił jako wiarygodną, jako sporządzoną przez osobę, która z uwagi na posiadane wiadomości specjalne mogła zasadnie wyrażać oceny co do prawidłowości zabezpieczeń w nieruchomości i wpływu ich stanu na powstanie pożaru i rozmiary jego skutków. Opinia ta pozwala na ustalenie, że stan instalacji utrzymywanych przez stronę pozwaną nie odpowiadał wymogom istniejącej Polskiej Normy PN-E-08350.

Zeznaniom świadka D. B. dał sąd wiarę w zakresie w jakim nie popadały sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności w zakresie dowodów z dokumentów i zeznań pozostałych świadków.

Ustalając wysokość szkody poniesionej przez powódkę wskutek zniszczenia wyposażenia stoiska, oparł się sąd na dowodach z faktur, które dokumentowały wydatki poniesione na założenie nowego stoiska po pożarze, w powiązaniu z opinią biegłego rewidenta (k. 1361-1363). Dowody w postaci faktur obrazujących koszty odtworzenia należało ocenić jako wystarczające, mając na względzie okoliczność, że z zeznań świadka Ł. S. wynika, że odtworzony sklep był wielkość porównywalnej ze zniszczonym przez pożar.

Nie dał sąd wiary dowodowi z dokumentów „spisy z natury”. Jak wynika z opinii biegłego rewidenta, spis z natury powinien obejmować określenie towaru i jego ilość fizycznie policzoną. Natomiast powódka dołączyła dokument, który jest wydrukiem z programu i nie ma możliwości zweryfikować czy stan magazynowy według programu magazynowego był identyczny ze stanem fizycznym towarów (k. 1357). W tym stanie rzeczy ocenić należało, że powódka nie wykazała jakie konkretnie towary rzeczywiście znajdowały się na stoisku w momencie pożaru i wskutek pożaru zostały zniszczone.

Z opinii biegłego rewidenta wynika również, że brak jest wiarygodnych dowodów pozwalających na weryfikację twierdzeń powódki co do czasu potrzebnego na naprawę regałów i czyszczenie z naloty i rdzy. Nie było również podstaw do zweryfikowania ilości kursów pomiędzy DH (...) a magazynem powódki (k. 1360). Zeznania świadka Ł. S. należy w tym zakresie ocenić jako zbyt lakoniczne i nie pozwalały nawet na przybliżoną ocenę, jakie właściwie z tego tytułu uszczerbki powódka poniosła. Podobnie przedstawia się sytuacja w wypadku straty pierwotnie odzyskanych towarów, na których pojawiła się rdza, wżery i nalot (k. 1361), albowiem biegły wskazał, że powódka mogła okoliczność tę udowodnić przedstawiając protokół likwidacji tych towarów. W tym stanie rzeczy ocenić należało, że powódka nie wykazała wysokości straty w postaci kosztów naprawy regałów i towaru i straty odzyskanych w ten sposób towarów.

Ocenić w końcu należało, że powódka nie wykazała straty wynikającej ze zniszczenia tablic wystawowych, demonstracyjnych i reklamowych. Z opinii biegłego rewidenta (k. 1363-1364) wynika bowiem, że jest niemożliwe dokładne wyliczenie kwoty kosztu tablic i nie ma w oparciu o znajdujący się w aktach sprawy materiał dowodowy zweryfikować kwoty podawanej przez powódkę.

Dał sąd wiarę opinii biegłego rewidenta w zakresie, w jakiej określiła wysokość spadku dochodów powódki w porównaniu okresów sprzed pożaru i po pożarze. Metodę przyjętą przez biegłego (k. 1367-1368) poprzez porównanie rocznych dochodów z pełnych lat poprzedzających pożar (2001 i 2002) i z pełnych lat po pożarze (2004 i 2005) należy ocenić jako prawidłowe. Czym inny jest natomiast kwestia, w jakim zakresie tak określony ubytek w dochodach powódki można kwalifikować jako normalne następstwo pożaru z dnia 28 maja 2003 r. co będzie przedmiotem bliższych rozważań poniżej.

Oddalono wniosek o ponowne przesłuchanie świadka W. P. (k. 1305), albowiem świadek został już przesłuchany przed sądem w niniejszej sprawie. Okoliczność, że świadek miał jakoby w innym postępowaniu zeznać, że odnotowany w wydrukach systemu antywłamaniowego i przeciwpożarowego miał być „czasem wewnętrznym centrali” i nie musiał odpowiadać czasowi rzeczywistemu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia albowiem strona pozwana nie twierdziła aby rzeczywiście ten „wewnętrzny czas” miał różnić się do czasu rzeczywistego, w szczególności z powoływanej tezy dowodowej nie wynika, aby świadek miał zeznać, że różnica taka rzeczywiście istniała. Zauważyć zresztą należy, że okoliczność, że instalacja alarmowa włączyła się przed godziną siódmą (o tej też porze powiadomił świadka dyżurny firmy (...)), w sytuacji gdy dym pojawił się już pomiędzy godziną piątą a wpół do szóstej zeznał był świadek M. C. (1) i nie potrafił wyjaśnić przyczyny istniejącej rozbieżności pomiędzy pojawieniem się dymu a czasem reakcji systemu (k. 426/2 wersy 9 i nast. od góry).

Sąd zważył co następuje:

Powódka domagała się w niniejszej sprawie odszkodowania za szkodę majątkową i zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową. Roszczenie odszkodowawcze może przysługiwać z tytułu naruszenia przez sprawcę szkody obowiązków wynikających z uprzednio istniejącego stosunku zobowiązaniowego (tzw. odpowiedzialność kontraktowa, art. 471 i nast. K.c.) albo z naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa bez związku z jakimkolwiek wcześniej istniejącym stosunkiem zobowiązaniowym (tzw. odpowiedzialność deliktowa, art. 415 i nast. K.c.).

Powódka na uzasadnienie żądania pozwu nie powoływała się na żaden uprzednio istniejący pomiędzy nią a stroną pozwaną stosunek zobowiązaniowy, z którego wynikających obowiązków naruszenie przez stronę pozwaną miałyby spowodować szkodę i krzywdę po stronie powódki. W tym stanie rzeczy oceny odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej dokonać należy w oparciu o przepisy o czynach niedozwolonych. Istnienie odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu czynu niedozwolonego uzależnione jest od zaistnienia przesłanek w postaci: zdarzenia, z którym ustawa wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą określonej osoby, powstania szkody w postaci straty lub utraconych korzyści (art. 361 § 2 k.c.) oraz związku przyczynowego normalnego pomiędzy tym zdarzeniem a powstałą szkodą (art. 361 § 1 k.c.).

Bezspornym było pomiędzy stronami, że w dniu 28 maja 2003 r. (...) Handlowy (...), w którym powódka prowadziła stoisko handlowe, uległ spaleni. Powódka nie twierdziła aby pożar ten wzniciła którakolwiek z osób, za które strona pozwana ponosi odpowiedzialność. Zarzuty w stosunku do strony pozwanej powódka skoncentrowała na nieprawidłowościach jakie miały mieć miejsce po stronie pozwanej przy organizacji ochrony budynku DH (...) (którym współzarządzała) przed wtargnięciem osób nieuprawnionych i przed pożarem, co stworzyć miało bezpośredniemu sprawcy pożaru warunki ułatwiające popełnienie tego czynu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło zarzuty powódki. Wynika bowiem z niego, że w systemy antywłamaniowe i przeciwpożarowe znajdujące się w części budynku zarządzanej przez stronę pozwaną nie zabezpieczały skutecznie nieruchomości przed wdarciami się nieuprawnionej osoby i wzniesieniem pożaru i jego dalszym rozprzestrzenieniem. W konsekwencji ocenić należy, że strona pozwana nie zapewniła ochrony zajmowanej przez siebie części budynku DH(...). Doprowadziło to do niczym niezakłóconego wtargnięcia sprawcy pożaru na teren zarządzany przez stronę pozwaną i obiektywnie ułatwiło mu wzniesienie pożaru, którego skutki oddziaływały nie tylko na najemców powierzchni zarządzanej przez stronę pozwaną, ale również na najemców powierzchni zarządzanej przez (...) S.A., w tym i na powódkę. Powyższe zachowania należy oceniać w kategorii bezprawności, rodzącej odpowiedzialność deliktową. Za bezprawny uważać należy nie tylko czyn niezgodny z pozytywnymi przepisami prawa, ale także formalnie z tymi przepisami zgodny, ale sprzeczny z nakazami i zakazami wynikającymi z norm moralnych, etycznych czy też zawodowych, określonych jako zasady współżycia społecznego. W szczególności zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r., nr 178, poz. 1380 j.t. ze zm.) na m.in. osobę korzystającą z budynku, obiektu lub terenu, nałożony jest obowiązek ich zabezpieczenia przed zagrożeniem pożarowym lub innym miejscowym zagrożeniem, a zaniechania strony pozwanej w utrzymaniu w należytych instalacji antywłamaniowych i przeciwpożarowych niewątpliwie ten ogólny obowiązek naruszały. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynikają żadne okoliczności, które mogłyby przemawiać za oceną, że zaniechania w utrzymaniu systemów antywłamaniowych i przeciwpożarowych nastąpiły w warunkach, które subiektywnie usprawiedliwiałyby takie zachowanie. Oznacza to, że te obiektywnie bezprawne zachowania należy zarazem ocenić jako subiektywnie zawinione. Kwestia zaś, czy nieprawidłowości powyższe nastąpiły wskutek zawinionego działania lub zaniechania członków organów strony pozwanej (wtedy materialną podstawą odpowiedzialności strony pozwanej byłby art. 416 k.c.), czy osób zatrudnionych przez pozwaną na podstawie stosunku pracy (wtedy materialną podstawą odpowiedzialności strony pozwanej byłby art. 430 k.c.) czy na podstawie innego stosunku prawnego (wtedy materialną podstawą odpowiedzialności strony pozwanej byłby art. 429 k.c.) jest z punktu widzenia odpowiedzialności strony pozwanej w stosunku do powódki bez znaczenia.

Zaniechania strony pozwanej w należytych zabezpieczeniu – w części przez nią zarządzanej - DH (...) przed jego podpaleniem sytuuje ją – jak to wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 marca 2012 r. (sygn. akt I ACa 133/12), który to pogląd wiąże sąd w niniejszym postępowaniu zgodnie z art. 386 § 6 k.p.c. - w gronie podmiotów pomocnych, w rozumieniu art. 422 k.c., bezpośredniemu sprawcy podpalenia w realizacji jego czynu. Była

ona bowiem pomocna dla podpalacza obiektu w bezproblemowej realizacji jego przestępczego działania. Okoliczność, że wyniki postępowania dowodowego nie dają podstaw do przypisania członkom organów strony pozwanej, ani jej pracownikom czy osobom działającym na jej zlecenie, zamiaru wyrządzenia w taki sposób powódce szkody nie wpływa na ocenę prawną odpowiedzialności strony pozwanej. Pomoc w wyrządzeniu szkody czynem niedozwolonym w rozumieniu art. 422 k.c. jest sama w sobie czynem niedozwolonym, który wprawdzie musi mieć charakter zawiniony (a jak wyżej wskazano taki charakter miały zaniechania w prawidłowym utrzymaniu instalacji antywłamaniowych i przeciwpożarowych), lecz nie musi być to wina umyślna czy rażące niedbalstwo (por. stanowisko przedstawione w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 17 lipca 2003 r. III CKN 29/01, OSP 2005, z. 5, poz. 59).

Nie budzi wątpliwości, że skutek pożaru z dnia 28 maja 2003 r. należące do powódki stoisko handlowe w DH (...) uległo zniszczeniu. Powódka w konsekwencji niewątpliwie poniosła stratę w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. równoważną wartości zniszczonego towaru i wyposażenia. Stratę tę należy traktować jako normalne następstwo w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. pożaru wzniesionego w DH (...), jak i zaniedbań, które ułatwiły wzniesienie tego pożaru, a za które odpowiedzialność z przyczyn powyższej szczegółowo powołanych ponosi strona pozwana. Jak wynika z opinii biegłego rewidenta wartość tej straty obrazuje – według cen aktualnych – kwota 11882,40 zł. Kwota ta podlega zatem zasądzeniu od strony pozwanej jako należne powódce odszkodowanie za poniesioną szkodę.

Nie udowodniła natomiast powódka – z przyczyn wskazanych przy ocenie dowodów – poniesienia straty towarów znajdujących się na stoisku, kosztów czyszczenia towaru i regałów, straty pierwotnie odzyskanych towarów, na których pojawiła się rdza, wżery i nalot, straty wynikającej ze zniszczenia tablic wystawowych, demonstracyjnych i reklamowych. Materiał dowodowy przedstawiony przez powódkę należało ocenić jako niedostateczny. Jednocześnie nie dopatrył się sąd dostatecznego uzasadnienia dla ustalenia wysokości szkody w tym zakresie w oparciu o kompetencję przewidzianą w art. 322 k.p.c. Możliwość zastosowania tego uregulowania pojawia się bowiem dopiero w momencie, gdy strona, na której ciąży ciężar dowodu, obiektywnie wyczerpała wszystkie możliwości udowodnienia rozmiaru poniesionej szkody. W ocenie sądu powódka możliwości tych nie wykorzystwała w całości. W szczególności należy zauważyć, że powódka ograniczyła w tym zakresie inicjatywę dowodową do przedłożenia wykonanego przez samą powódkę dokumentu prywatnego, określonego jako „spisy z natury” (k. 709-750, k. 826-841)) i sporządzonych przez samą powódkę wewnętrznych dokumentów mających obrazować „przeniesienie” towarów pomiędzy magazynem hurtowni (który nie uległ zniszczeniu wskutek pożaru) a zniszczonym wskutek pożaru stoiskiem w DH Gigant (k. 751-824). Tego typu dokumenty prywatne stanowią jedynie dowód na okoliczność złożenia oświadczeń w nich stwierdzonych. Nie są jednakże – w braku innego materiału dowodowego pozwalającego na weryfikację danych w nich zawartych – dostatecznym dowodem na okoliczność, że oświadczenia te odzwierciedlają rzeczywisty stan rzeczy. Braków tych nie mogły sanować zeznania świadka Ł. S. z uwagi na ich lakoniczny i ogólnikowy charakter w zakresie tych okoliczności. Powódka miała natomiast możliwości aby treść dokumentów powyższych silniej uwiarygodnić np. poprzez przedstawienie faktur zakupu towarów i zestawień paragonów fiskalnych sprzedaży detalicznej i faktur sprzedaży hurtowej odnoszących się do całej działalności gospodarczej powódki, co mogłoby stanowić postawę do przynajmniej przybliżonego ustalenia, czy wartość i asortyment towarów nabytych przez powódkę odpowiada sumie wartości i asortymentów zbytych przez powódkę w ramach działalności hurtowni oraz sumie i wartości asortymentów, które miały ulec zniszczeniu wskutek pożaru.

Co do dochodzonej przez powódkę szkody w postaci utraconych korzyści należy na wstępie wskazać, że sąd w niniejszej sprawie podziela prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że dopuszczający możliwość dochodzenia wyrównania szkody w postaci *lucrum cessans* przepis art. 361 § 2 k.c. wymaga określenia hipotetycznego przebiegu zdarzeń i ustalenia wysokiego prawdopodobieństwa utraty korzyści. Nie zostały w nim określone kryteria budowania takiej hipotezy, a zatem należy to, do opartych na okolicznościach konkretnej sprawy, wiedzy i doświadczenia życiowego sądu. Żądającego naprawienia tego rodzaju szkody obciąża obowiązek wykazania jej realności, z tak dużym prawdopodobieństwem, które prowadzi do wniosku, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła, jako typowe następstwo zdarzeń, w zaistniałym układzie stosunków i warunków oraz zwyczajnym biegu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011 r. I CSK 200/2010, Palestra 2011/2-3 s. 175 oraz powoływane w nim wyroki SN z dnia 3 października 1979 r. II CR 304/79 OSNCP 1980/9 poz. 164, z dnia 18 października 2000 r. V CKN

111/2000 LexPolonica nr 388724, z dnia 27 listopada 2002 r. I CKN 1215/2000 OSP 2004/1/ poz. 3, z dnia 28 kwietnia 2004 r. III CK 495/2002 LexPolonica nr 1627833, z dnia 19 czerwca 2008 r. V CSK 19/2008 LexPolonica nr 1938026). Odnosząc powyższy pogląd do realiów niniejszej sprawy należy na wstępie zauważyć, że utrata możliwości korzystania z wynajmowanego w DH Gigant pomieszczenia wiązała się niewątpliwie z utratą dochodów przez powódkę, co w sposób jednoznaczny wynika z przedłożonych przez powódkę deklaracji podatku dochodowego. Z opinii biegłego wynika bowiem, że według cen za 2003 r. dochód ten w latach 2001 i 2002 r. z całej działalności gospodarczej powódki wynosił 4820 zł. miesięcznie (k. 1368) a w latach 2004-2005 wynosił 1216 zł. miesięcznie (k. 1368). Zarazem z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynika aby pomiędzy 2002 a 2004 r. nastąpiło inne zdarzenie, aniżeli utrata możliwości korzystania z pomieszczenia w DH (...), które skutkowało ograniczeniem dochodów powódki. Okoliczności powyższe stanowią dostateczną podstawę do skonstruowania domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.), że to właśnie utrata możliwości wykonywania działalności handlowej na stoisku w DH (...), a nie np. powoływane przez stronę pozwaną ograniczenia wynikające z ekspansją sklepów wielko powierzchniowych, spowodowało ograniczenie dochodów powódki. Uwzględnić jednakże należy, że stosunek najmu uprawniający powódkę do korzystania ze stoiska został nawiązany na czas nieoznaczony z możliwością wypowiedzenia bez wskazania przyczyny z terminem 1 miesiąca. Jako pozostający w normalnym związku przyczynowym z utratą możliwości korzystania z wynajętego pomieszczenia pozostawać może jedynie utrata dochodów za okres 1 miesiąca, gdyż gdyby nie doszło do pożaru z bardzo wysokim prawdopodobieństwem powódka w normalnym toku czynności (zgromadzony materiał nie daje podstaw do przyjęcia, że zaszłyby zdarzenia, które zgodnie z umową najmu dawałyby podstawę do rozwiązania stosunku najmu ze skutkiem natychmiastowym) na pewno mogłaby działalność handlową na stoisku prowadzić. Ocenic jednak należy, że utrata dochodów za dłuższy niż 1 miesiąc okres czasu ma charakter szkody hipotetycznej, która już naprawieniu nie podlega. W tej dłuższej perspektywie czasowej najem mógł zostać przez wynajmującego wypowiedziany bez jakichkolwiek ograniczeń, chociażby nawet w okresie poprzedzającym pożar wynajmujący z zamiarem takim się nie nosił. Z opinii biegłego wynika, że różnica miesięczna w dochodach powódki wynosiła według cen za 2003 r. 3604 zł., a według cen aktualnych (art. 363 § 2 k.c.) na chwilę orzekania - 4788,04 zł. (k. 1368). Zatem jako odszkodowanie za szkodę w postaci utraconego zysku powódce należy się kwota 4788,04 zł. a w dalej idącym zakresie żądanie zapłaty odszkodowania za utracone korzyści jest nieuzasadnione.

Jako podstawę faktyczną ostatecznie zgłoszonego w niniejszej sprawie w piśmie z dnia 29 stycznia 2015 r. żądania zadośćuczynienia powódka powołała okoliczność, że permanentny stres i napięcie nerwowe związane z procesem sądowym doprowadziło do radykalnego pogorszenia zdrowia powódki i jej męża. Powódka nie twierdziła natomiast, aby doznała uszczerbku na zdrowiu, w szczególności jakiś obrażeń, wskutek pożaru z dnia 28 maja 2003 r. Tak sformułowania podstawa faktyczna żądania zapłaty zadośćuczynienia nakazuje dokonać jego oceny w świetle przepisu art. 448 k.c. oraz w świetle art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. Powódka nie wskazała konkretnie, które spośród jej dóbr osobistych spośród wymienionych w art. 23 k.c. lub uznanych w orzecznictwie i nauce prawa zostało przez stronę pozwaną naruszone. Niezależnie od tego fakt uczestniczenia w postępowaniu sądowym, nawet długotrwałym i spornym, nie jest zdarzeniem, które samo w sobie mogłoby naruszać jakiekolwiek dobra osobiste strony takiego postępowania. Uczestniczenie w postępowaniu sądowym nie jest nadto zdarzeniem, którego normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. byłoby pogorszenie się stanu zdrowia strony postępowania. Ewentualne pogorszenie się stanu zdrowia powódki nie mogłoby być traktowane jako pozostające w normalnym związku przyczynowym z zachowaniami strony pozwanej, niezależnie od tego, że powódka pogorszenia się stanu zdrowia w niniejszym postępowaniu w żaden sposób nie udowodniła. W tym stanie rzeczy ocenić należy żądanie zapłaty zadośćuczynienia na rzecz powódki za całkowicie bezzasadne. Nadto zauważyć należy, że powódka nie może wysnuwać żadnych roszczeń z faktu, że miał pogorszyć się stan zdrowia również jej męża. Czynnici legitymowanym do wytoczenia powództwa o zadośćuczynienie z tego tytułu byłby bowiem mąż powódki, a nie powódka.

W sumie zatem należne powódce odszkodowanie zamyka się w kwocie 16670,44 zł. na którą składają się wyżej wskazane odszkodowanie za zniszczenie stoiska w kwocie 11882,40 zł. i utracone korzyści w kwocie 4788,04 zł.

Orzekając w przedmiocie żądania odsetek uwzględnić należało, że powódka żądała zasądzenia ich poczynając od dnia złożenia pozwu. Nie przedstawiła jednak dowodu doręczenia wezwania do zapłaty (k. 111, k. 116), podczas gdy

wymagalność odszkodowania zależna jest zgodnie z art. 455 k.c. od skutecznego wezwania dłużnika do zapłaty. W konsekwencji jako skuteczne wezwanie do zapłaty potraktować należało doręczenie pozwu w niniejszej sprawie, które nastąpiło w dniu 19 czerwca 2009 r. (k. 121). Zatem odsetki za opóźnienie należą się od dnia następnego po doręczeniu pozwu, a zatem od dnia 20 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I sentencji na podstawie wyżej powołanych przepisów.

W dalej idącym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne o czym orzeczono w pkt II sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt III sentencji na zasadzie art. 100 k.p.c. poprzez ich stosunkowe zniesienie a to wobec okoliczności, że powództwo zostało uwzględnione jedynie w części.